

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5OboE/76/2013
Identifikačné číslo spisu:	6804113382
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6804113382.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnej M. F., nar. XX. H. XXXX, L., o vymoženie 657,23 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 6 Er 1886/2008, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. marca 2013, č. k. 15 CoE 19/2013-57 a o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v banskej Bystrici z 27. marca 2013, č. k. 15 CoE 19/2013-57, takto

rozhodol:

Konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. marca 2013, č. k. 15 CoE 19/2013-57, v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu na prerušenie konania, z a s t a v u j e .

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa z a m i e t a .

Dovolanie oprávneného sa o d m i e t a .

Povinnnej sa náhrada trov dovolacieho a odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Revúca 13. decembra 2005 poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe notárskej zápisnice spísanej 23. júla 2004 notárom JUDr. Jarmilou Kováčovou pod sp. zn. N 1080/2004, NZ 60337/2004.

Okresný súd Revúca uznesením z 31. októbra 2012, č. k. 6 Er 1886/2008-28, exekúciu zastavil. Oprávnenému uložil povinnosť uhradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 115,81 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Zastavenie exekúcie súd odôvodnil ust. § 58 (súd konal ex offa) a § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, že notárska zápisnica, na podklade ktorej sa exekúcia vykonáva, od počiatku nie je spôsobilým exekučným titulom. Notárska zápisnica z 23. júla 2004, spísaná pred notárkou JUDr. Kamilou Kováčovou so sídlom v Bratislave, bola spísaná len so zástupcom povinnej, Mgr. Brunom Žlnayom, substitútom povinnou povereného advokáta Mgr. Tomáša Kušníra. Dohoda o plnomocenstve medzi Mgr. Tomášom Kušnírom a povinnou je absolútne neplatná. Neplatné je aj uznanie dlhu v mene povinnej

i udelenie súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 31 ods. 1, § 22 ods. 2, § 39 a § 574 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.

V spojitosti so zastavením exekúcie súd rozhodol o trovách exekúcie (§ 200 ods. 2 Exekučného poriadku). Povinnosť, kto má trovy platiť, posudzoval podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku a s prihliadnutím na procesné zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie, spočívajúce v tom, že oprávnený predložil súdu nespôsobilý exekučný titul na vykonanie exekúcie, ich zaplatenie uložil oprávnenému. Trovy priznal podľa ust. vyhlášky MS SR č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení účinnom do 30. apríla 2008, vo výške 115,81 eur namiesto exekútorom uplatnených 131,75 eur.

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého uznesenia rozhodol uznesením z 27. marca 2013, č. k. 15 CoE 19/2013-57 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavení exekúcie potvrdil. Druhým výrokom uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách exekúcie zmenil tak, že oprávnený je povinný uhradiť súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. Karolovi Mihalovi trovy exekúcie vo výške 40,14 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

Odvolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že predpokladom na vedenie exekúcie voči dlžníkovi je exekučný titul (§ 41 zákona č. 233/1995 Z. z. osudných exekútoroch a exekučnej činnosti v znení zmien - Exekučný poriadok). Exekučným titulom je iba také rozhodnutie, ktoré je vykonateľné (formálne i materiálne). Konštatoval, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku veci rozsúdenej v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. (len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova), pretože poverenie na vykonanie exekúcie je len písomný doklad, ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať. Zároveň poukázal, že dôvody neprípustnosti exekúcie ustanovuje zákon (§ 57 až 59 Exekučného poriadku). Každý z týchto dôvodov má za následok zastavenie exekúcie. Poukázal aj na ust. § 58 ods. 2 a § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku.

Odvolací súd mal za to, že notárska zápisnica, ktorú Exekučný poriadok za exekučný titul považuje, je verejná listina, ktorá vznikla mimosúdnou cestou, ale jej formálne a obsahové náležitosti sú vymedzené zákonom. Formálne náležitosti notárskej zápisnice predpisuje zákon č. 323/1992 Z. z. o notároch a notárskej činnosti, ale notárska zápisnica musí obsahovať aj náležitosti predpísané § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, pretože len pri splnení oboch týchto podmienok ju možno považovať za formálne a materiálne vykonateľnú. Odvolací súd poukázal v tejto súvislosti aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I ÚS 5/2000 z 13. júla 2000.

Notárska zápisnica N 1080/2005, Nz 60337/2004 bola spísaná 23. júla 2004 po tom, čo sa na notársky úrad dostavil Mgr. Bruno Žlnay, substitút povinnou povereného advokáta Mgr. Tomáša Kušníra, ktorý požiadal o spísanie notárskej zápisnice, a to „Osvedčenie o vyhlásení účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou podľa § 274 písm. e/ O. s. p. a súhlase s exekúciou podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z.“ Povinná pri spísaní notárskej zápisnice, ktorá má byť exekučným titulom, prítomná nebola. Odvolací súd súhlasil s právnym názorom, že je možné dať sa pri tomto úkone (spísaní notárskej zápisnice ako exekučného titulu) zastúpiť splnomocneným zástupcom na základe § 31 Občianskeho zákonníka a platné plnomocenstvo by vyvolalo účinky zamýšľané ust. § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku. Za správny považuje odvolací súd názor okresného súdu v otázke, že plnomocenstvo udelené povinnou Mgr. Tomášovi Kušnírovi v Zmluve o úvere č. 7260201 28. novembra 2003 neoprávňovalo Mgr. Tomáša Kušníra na spísanie notárskej zápisnice v znení ako bola spísaná. Okresný súd správne vyhodnotil, že takéto osobitné splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu nie je platné, pretože z neho nie je možné zistiť konkrétny rozsah oprávnení, ktoré z neho zástupcovi vyplývajú (v akom rozsahu má konať v mene zastúpenej osoby) a následne posúdiť, či konal splnomocnenec v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, či tým vznikli práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi alebo či splnomocnenec prekročil svoje

oprávnenie, vyplývajúce z plnomocenstva a či na základe takéhoto úkonu mohli vzniknúť práva a povinnosti zastúpenému (§ 32 a § 33 Občianskeho zákonníka). Zákonom zamýšľané právne účinky môže vyvolať len platne udelená plná moc. Ak plná moc nie je platná, nespĺňa notárska zápisnica formálne a materiálne podmienky vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná neoprávnenou osobou a potom neobsahuje záväzok povinnej osoby a jej vyhlásenie o súhlase s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice.

Zistený nedostatok, týkajúci sa plnej moci (že zmluva uzavretá medzi povinnou a Mgr. Tomášom Kušnírom podľa § 31 je absolútne neplatná), je postačujúci pre jednoznačný záver súdu, že predmetná notárska zápisnica nemôže byť a nie je spôsobilým exekučným titulom.

Odvolací súd uznesenie okresného súdu vo výroku o zastavení exekúcie potvrdil z tých istých dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení rozhodnutia okresný súd.

Exekučný súd náležite zistil skutkový stav a mal dostatok podkladov pre správne rozhodnutie vo veci. Exekučné konanie je konanie vykonávacie, nie sporové, v exekučných konaniach sa spravidla pojednávajú nenariaďujú, pretože vec sama už bola prejednaná v základnom konaní a dokazovanie nie je potrebné. Názor oprávneného, že nakoľko okresný súd v danej exekučnej veci nevypočul oprávneného, či nenariadil pojednávanie, neoboznámil oprávneného so stanoviskami, tvrdeniami a dôkazmi skôr než vo veci rozhodol, že týmto bola porušená zásada rovnosti účastníkov konania a spravodlivého súdneho procesu, nemá oporu v platnej právnej úprave v rozhodnom čase.

Predmetom preskúmania po vecnej stránke bol aj výrok uznesenia okresného súdu o trovách exekúcie.

Exekúcia bola od počiatku vykonávaná na podklade nespôsobilého exekučného titulu, ktorý predložil súdu oprávnený. Ak okresný súd uložil oprávnenému povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku jeho rozhodnutie o tom, kto má platiť trovy exekúcie je správne. Ust. § 203 Exekučného poriadku, či už ods. 1 (ak oprávnený procesne zavinil zastavenie exekúcie), alebo 2 (povinný je nemajetný), dopadá na prípady, kedy výnimočne oprávnený musí splniť povinnosť trovy platiť inak vyžadovanú od povinného.

Odvolací súd v odôvodnení uznesenia náležite uviedol, prečo zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania a priznal súdnemu exekútorovi nevyhnutné trovy exekúcie v zložení: odmena podľa § 14 ods. 2 vyhlášky - po 6,64 eur za každú začatú hodinu (za spracovanie vyúčtovania trov exekúcie dňa 20. 09. 2012), t. j. spolu 6,64 eur, ďalej odmena (paušálna) podľa § 14 ods. 3 vyhlášky po 3,32 eur za každý úkon - za 5 úkonov (11.10.2004 - lx získanie poverenia na vykonanie exekúcie, 17. 02. 2006 - lx doručenie upovedomenia o začatí exekúcie, 3x súčinnosť - zisťovanie majetku a platiteľa povinného dňa 19. 02. 2008 - kataster nehnuteľností, dňa 28. 02. 2008 - Sociálna poisťovňa a Daňový úrad Revúca), t. j. spolu 16,60 eur. Súčasťou nevyhnutných trov exekúcie je aj náhrada hotových výdavkov podľa § 22 Vyhlášky, ktoré odvolací súd exekútorovi priznal v sume 10,21 eur (poštovné). Exekútorovi patrí aj daň z pridanej hodnoty v sadzbe 20% z daňového základu, t. j. zo sumy 33,45 eur je to 6,69 eur. Celková suma trov exekúcie vrátane 20% DPH je 40,14 eur.

Odvolací súd nepriznal exekútorovi hodinovú odmenu za úkony, ktoré sú odmeňované iba paušálnou odmenou a za ktoré exekútor vyúčtoval hodinovú odmenu duplicitne (za prijatie návrhu na vykonanie exekúcie, jeho preštudovanie, zaevidovanie, za spracovanie upovedomenia o začatí exekúcie). Nepriznal ani odmenu 2x po 33,19 eur za zriadenie exekučného záložného práva podľa § 6 Vyhlášky, pretože pri výpočte odmeny sa v prípade zastavenia exekúcie postupuje podľa § 14 - § 16 Vyhlášky (tieto majú prednosť), ktoré neumožňujú uznať odmenu v prípade zastavenia exekúcie podľa § 6.

Návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odvolací súd zamietol. Podľa odvolacieho súdu je prerušenie podľa uvedeného ustanovenia obligatórne, čiže súd je povinný konanie prerušiť, ako náhle nastanú prekážky tu uvedené.

Konanie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EU má povahu osobitného nesporného a medzitýmného konania, v ktorom Súdny dvor EU má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr EU, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v tomto konaní Súdny dvor EU vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke, je zakotvená v druhej vete čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Túto povinnosť však nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Zo žiadneho ustanovenia O. s. p. nevyplýva, že všeobecný súd môže prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke o výklade právneho aktu EU len na návrh účastníka konania, a rovnako predpokladom takéhoto procesného postupu nie je len samotná skutočnosť, že sa v konkrétnej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah únieových právnych noriem, alebo ak sa aplikuje ustanovenie únieového právneho predpisu. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdného dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti) musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru EU nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávanom spore.

K prvej otázke, ktorá mala byť podľa oprávneného predložená Súdnemu dvoru EU, odvolací súd zdôraznil, že okresný súd v napadnutom uznesení nevyslovil právny názor, že predmetné plnomocenstvo (ktoré je obsahom zmluvy o úvere z 28. novembra 2003) je neprijateľnou podmienkou zmluvy podľa ust. § 53 ods. 1 OZ, resp. podľa ust. § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a súd z hľadiska kritérií ochranného režimu zákazu neprijateľných zmluvných podmienok v typovej zmluve o spotrebiteľskom úvere toto plnomocenstvo ani neposudzoval. Procesný postup a výsledok rozhodnutia okresného súdu jednoznačne vylučuje takýto názor a svedčí o tom, že exekučný súd plnomocenstvo udelené 28. novembra 2003 povinnou (dlžníkom z úveru) Mgr. Tomášovi Kušnírovi na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu skúmal z hľadiska iných kritérií (najmä, či je možné zistiť konkrétny rozsah oprávnení, ktoré z neho zástupcovi vyplývajú - v akom rozsahu má konať v mene zastúpenej osoby, či konal splnomocnenec v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, či tým vznikli práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi, alebo či splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva a či na základe takéhoto úkonu mohli vzniknúť práva a povinnosti zastúpenému), a to podľa ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov týkajúcich sa zastúpenia účastníka pri právnom úkone a týkajúcich a neplatnosti právneho úkonu.

Exekučný súd v tomto procese aplikoval výlučne právo SR, zákonné ustanovenia, kde v súdnej praxi niet pochýb o ich výklade - aj na základe existujúcej konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR. Ide o aplikáciu zákonných ustanovení, kde sa nevyskytuje prvok komunitárneho práva a nie je tak dôvodné, či potrebné obracať sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor ES o výklade a aplikácii únieového práva, teda ani s otázkou, akú formuloval pod 1/ oprávnený, ktorá nemá základ v prejednávanej veci a nie je ani spôsobilá ovplyvniť jeho výsledok. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, ku ktorej potrebe jednotného výkladu otázka odvolateľa nesmeruje.

Z hľadiska správnosti rozhodnutia a prijatého právneho názoru exekučného súdu nie je zásadnou, pre rozhodnutie prejednávaneho sporu nie je relevantnou, keď prejednávany spor po stránke právnej nedeterminuje, ani druhá otázka, ktorou sa oprávnený snažil získať odpoveď, „či je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujúc vnútroštátne procesné a aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi“.

Odvolací súd mal za to, že k inému záveru dôjsť nemožno, s dôrazom na fakt, že v odôvodnení predmetného uznesenia exekučného súdu nie je žiadna zmienka o aplikácii cit. smernice o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Platná právna úprava Slovenskej republiky - Exekučný poriadok pripúšťa aj vo fáze výkonu rozhodnutia posudzovať neprípustnosť exekúcie s tým, že v prípade, ak konajúci súd dospeje k záveru o neprípustnosti, je povinný vyvodit' z uvedeného posúdenia všetky relevantné dôsledky, ktoré z toho vyplývajú z vnútroštátneho práva. V zmysle práva Slovenskej republiky je to zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku alebo zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, oba spočívajú v tom, že pohľadávku oprávneného voči povinnému nie je možné v exekučnom konaní vymôcť. Potom nie je dôvod mať pochybnosti o tom, že vnútroštátny súd vo všeobecnosti (za predpokladu, že postupuje zákonným spôsobom) môže svojím rozhodnutím zabrániť vymožitelnosti pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi a uvedené zabránenie nie je v rozpore s čl. 17 Charty základných práv EÚ o ochrane vlastníckeho práva a ani v rozpore s čl. 47 tejto Charty o práve na spravodlivý proces.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie a doplnenie dovolania, ktoré odôvodnil tým, že:

- a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.),
- d) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonával náležité dokazovanie (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- e) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Na základe právnej argumentácie uvedenej v dovolaní oprávnený navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu žiada, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil aj uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a v prípade úspechu bola oprávnenému priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Oprávnený tiež navrhol, aby súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. a Súdnemu dvoru EÚ na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ predložil prejudiciálne otázky v znení aký je uvedený v dovolaní. Oprávnený tiež navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. marca 2013, sp. zn. 15 CoE 19/2013, a to so zreteľom na uvedenú právnu argumentáciu a najmä skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vykazuje tak závažné právne nedostatky, že jeho výkon v prostredí právneho štátu je vylúčený.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený aj odvolanie v časti, ktorou odvolací súd zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Svoje odvolanie odôvodnil predovšetkým tým, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. d/ O. s.

p., že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Zdôraznil tiež, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia, a že v ňom bol nesprávne poučený o nemožnosti napadnúť odvolaním výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Ústavy SR, ako aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Povinná sa k dovolaniu a odvolaniu oprávneného nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013 a sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej najvyšší súd dodáva, že Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

Najvyšší súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

V ďalšom najvyšší súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., oprávneným napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávneného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania, podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 5 Oboer 47/2013 z 21. októbra 2013 a sp. zn. 5 Oboer 29/2013 z 19. septembra 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd

rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 205/2011 z 1. februára 2012 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) - o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku).

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania oprávneného). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

Tieto právne závery zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade notárska zápisnica - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - nie je vykonateľný exekučný titul.

Námietka oprávneného, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, nie je dôvodná. Tak, ako správne poznamenal oprávnený zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 9. augusta 2012 bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ust. § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Oprávnený namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú, a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie oprávneného však nie je dôvodné. Súd prvého stupňa nebol povinný postupovať podľa uvedeného ustanovenia, pretože v danom prípade exekúciu zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. a/. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 a o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu. Rovnako dovolací súd nevezhladol dôvody, pre ktoré by bolo potrebné nariadiť pojednávanie, či už pred súdom prvého stupňa

alebo pred odvolacím súdom. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného, uvedených v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (§ 122 až § 124 O. s. p.), postačujúce je, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to oboznamovanie sa obsahom listín za účelom posúdenia predpokladov na zastavenie exekúcie nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného.

V súvislosti s námietkou oprávneného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných vád konania tvrdených oprávneným, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal povinnej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.).

V súvislosti s odvolaním, ktoré oprávnený podal proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu, vo výroku, ktorým odvolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol, Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal predovšetkým podmienky, za ktorých môže konať (§ 103 O. s. p.) a dospel k záveru, že v predmetnej veci ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť.

I keď Občiansky súdny poriadok výslovne nevypočítava procesné podmienky konania, možno z neho vyvodiť, že procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a účastníkov konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (v prvej hlave prvej časti). Na strane súdu k podmienkam konania patria tie, ktoré vymedzujú jeho práva a povinnosti ako orgánu štátu konať a vydať rozhodnutie. Takouto podmienkou je nepochybne aj funkčná príslušnosť, z úpravy ktorej vyplýva, ktorý súd je príslušný konať a rozhodovať o veci v inštančnom postupe. Chýbajúca funkčná príslušnosť na prejednanie určitej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

V prejednávanej veci odvolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu, ktorým odvolací súd v odvolacom konaní nevyhovel návrhu oprávneného na prerušenie konania.

Podľa § 201 O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské súdy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov. Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Citované zákonné ustanovenia upravujú funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak, že tento súd je príslušný rozhodovať o odvolaniach vtedy, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa. Spôsobilým predmetom odvolacieho konania sú teda len

rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Rozhodnutie krajského súdu o nevyhovení návrhu oprávneného na prerušenie konania vydané v priebehu odvolacieho konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale jedná sa o rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 211 ods. 1 výslovne predpokladá rozhodovanie odvolacieho súdu napr. aj o návrhoch podľa § 138 ods. 1 vrátane tých, o ktorých nerozhodol súd prvého stupňa. Odvolací súd sa pri takomto rozhodovaní nestáva súdom prvého stupňa, ale zostáva odvolacím súdom. Napadnuté uznesenie krajského súdu ako odvolacieho súdu teda neobsahuje (neuvádza) chybné poučenie o neprípustnosti odvolania proti tomuto rozhodnutiu.

Oprávnený napadol predmetné uznesenie krajského súdu odvolaním, avšak funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku nie je daná z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané krajským súdom ako súdom prvého stupňa, ale ako súdom odvolacím.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Podľa § 104 ods. 1 O. s. p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Keďže na prejednanie odvolania podaného oprávneným proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je daná funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. V súlade s posledne citovaným ustanovením Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o tomto opravnom prostriedku zastavil bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 2 prvá veta O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. Oprávnený zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Povinnej však náhradu trov tohto konania nepriznal, lebo v tomto konaní jej žiadne nevznikli a ani nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.